

5150.

*Яворов: „Като няма управия, плюл
съм в тази орисия!” („На нивата”)*

Гео Милев: „Захрачи и плю” („Септември”)

*Радевски: „Не бих заслужил чест такава,
шестта на хрaчката дори!” („Към Партията”)*

Гео Милав, Яворов и Радевски
Впримчиха в поезията „храчка”
И към естетическите радости
Сториха напред поредна крачка.

Хрaчката възпяха смело тримата,
Тя превърна се в светица родна
Без да утежняват с нея римата
В поетическата нива плодна.

Който да си служи със изхрачване
Иска в мъдростите стихотворни
Без да го е страх от опростачване,
Нека каже:” Те са отговорни!”

Те отдавна в гробището спят,
Но със „храчка” славата делят.

5151.

Чрез хора като Айнщайн и Бокаса
Човек ограничава своя вид
И включва цялата човешка маса
В кръга, за зло и за добро открит.

Тук влизат благородни людоеди,
Девици, народили богове,
Водачи с исторически победи
И твърде много хора-зверове.

Те ту се помежду си помиряват,
Ту бият се до сетна капка кръв,
Доказвайки, че им е силен нравът

И се очаква все да е такъв,
Докато сред космичните простори
Планетата със себе си се бори.

5152.

За чудото, наречено България,
Светът далеч не всичко е узнал,
Съдбата с много горест натовари я,
Към нея нивга не изпита жал.

Христос с едничкото си възкресяване
Бе награден със званието „Бог”,
А тя, с трикратното си оцеляване,
Се трижди възкреси от сън дълбок.

Затуй зова я трижди аз божествена,
Поела към безсмъртието път,
И чувам как фанфарите тържествено
Ечат, а всички пеят с пълна гръд.

Сред въодушевление победно
Се готви възкресение поредно.

5153.

Мъртвило страшно се е възцарило
Над цялата поробена страна
Откакто злото я е победило
И днес развява черни знамена.

Народът кротък се заробва лесно
От мощната международна гмеж,
А той хоризонтално, и отвесно,
Откликва на бандитския стремеж.

Тираните го милват и помилват
Докле го сврат в поредния капан,
Рода и вярата му изнасилват,
А той се радва, че не е заклан.

И титлата „страдалец” за награда
Заслужено отдавна му се пада.

5154.

Боклукологията трупа сили
И време е светът да разбере,
Че с мъдрост от боклука придобили,
Бог в рая хората ще прибере.

Земята се оказва вече тясна,
Отпадъци затрупват я отвред,
Но партиите – лява или дясна,
Решението виждат в „такса смет“.

А вместо на лъжци-политолози,
Безплодни повече и от катър,
Парите нека да дадем на този,
Живота който прави по-добър.

Започвайте камбаните да биете!
„Наздраве!“ казвам аз на боклукчиите!

5155.

*„Basil II was ugly, dirty, coarse, boorish,
philistine and almost pathologically mean”.*

John Norwich (за Василий Българоубиец)

На педераста-българоубиец
Се дава ослепителната слава,
Да бъде най-заслужил византиец
В разрухата на нашата държава.

Да, той наистина е ослепител
На заловените във плен войници
И със жестокостта си е наситил
Страстта си да създава мъченици.

Да, вечно бюстовете му безбройни
Цветя ще украсяват в знак на почит
И на съвременните гръцки воини
За пример неговия път ще сочат.

Но за Платон и Аристотел знам,
Че те треперят в гроба си от срам.

5156.

Бандитите се облагородиха,
Природосъобразна смърт раздават,
Чрез знанията опит придобиха
И с диагнози лекарски боравят.

Куршумите са рядкост екзотична,
Инфарктите са днес последна мода,
Бандитите в проблемите си лични
С тях подпомагат майката природа.

И заминават нови групи в ада,
Чрез лекарски параф узаконени,
Престъпността похвално бързо спада
И хората се чувстват защитени.

Това полезно и надеждно средство
Е принос към културното наследство.

5157.

Умът, озлочестен ридае в храстите,
Захвърлен непотребен настрана,
Над всичко господари стават страстите
И жаждата за кръв. Война! Война!

А болниците всички от убежища
Превръщат се от бомбите във цел,
Когато ярост огнена и режеща
Бушува без посока и предел.

Организацията на Народите?
На търтеи хранилката е тя,
Редовно по банкети пищни ходят те,
Това е сбъднатата им мечта.

А жертви на дланта си знак на чертаят,
Убият ли ги, да ги разпознаят.

5158.

Човекът има безпощаден враг
Под образа на „*крепостное право*”,
На всички ужаси ужасен знак,
Което ада земен управлява.

В капан е запленена гордостта,
Превърната в безропотно добиче,
Продава се с колибите си тя
И в блатото пазарно се оттича.

Поетът, правдолюбец вдъхновен,
За крепостните селяни немее
И те робуват кротко нощ и ден,

Охолно баринът за да живее,
Докато в кървав някакъв преврат
Открият, че е със прерязан врат.

5159.

Цивилизацията сполетя
Дивака горд чрез срещата с абата,
А той наивната му простота
Осигури за черквата пресвята.

Не беше чувал нищо за Христос,
Но лесно бе във него да повярва,
На сънищата му той стана гост,
Чрез тях във рай невидим да го вкарва.

И сифилиса също опозна,
Предаден му от щедрите матроси,
Като подарък от една страна,

Която щастие за всеки носи
И всеки с глупост надарен левент
Се чувства годен да е президент.

5160.

Водачът с правда ни дари и знание
Да видим как в прегръдките си сгуши я,
Камшикът ни научи на мълчание,
А изборите – на единомушие.

Тя, Свободата, вярно е, отсъстваше,
Но в празника ѝ ревностно участвахме
А Ленин със портрета си присъстваше
И заедно над трудностите властвахме.

Животът се превърна във внушение,
Че сме преситени от благоденствие
И съобразно с властващото мнение
Това пътека пряка към блаженство е.

Със доста от другарите измряхме,
Но Истината гола не съзряхме.

5161.

Вулкан от колективна тъпота
Избухва често с непонятна сила,
Да я възспре не може мъдростта,
А само търси временна закрила.

Обсебва Министерския Съвет
И президентството със президента
С послушници огражда се отвред
И избори печели 100%.

Бай Ганю гледа, суче чер мустак,
Знамение очаква сякаш свише,
Дали да тръгне с нейния байряк
И името си в нейното да впише?

Блажена мисъл го гризе безспир:
Тук непременно има келепир!

5162.

На дъщеря ми Рени за Ч.И.Д!

До твоя Имен Ден роден съм аз
Със самочувствието на създател,
Към съвършенството прибавил част
На този свят, от грозота препатил.

Със своя горд и благороден лик
Ти го красиш и явна, и неявна,
А дяволът, прехапъл зъл език,
Безсилен е пред хубост богоравна.

Награда е за всеки твой познат,
Да бъде убеден, че теб те има,
Като заветен признак всепризнат
На добродетелта непобедима.

Ощастливен ръката ти целувам
И заедно със тебе ще празнувам.

5163.

Голямата надежда сътворява
Последвалото разочарование,
Така Бог с Дявола се съюзява
Във името на общото призвание.

Разломът между злото и доброто
Изглежда безсъмнено задължителен,
Но спазването му във обществото
Отдавна е със резултат съмнителен.

Тук всеки ражда се със оптимизъм
И смесва щастие с народовластие,
А получава после комунизъм
И равенство сред общото нещастие.

Най-странно е, че без да е щастлив,
Човекът-оптимист е вечно жив.

5164.

С нечаканото свое появяване
Режимът в горди цели се прицели
И с помощта на самовъзхваляване
Реши в блаженстващ свят да ни пресели.

Подред препълнени са петилетките
Със консервирана за после радост,
На яве никак не излизат сметките,
Но сънища доставят бъдна сладост.

С това не свършват нашите старания,
Нуждаем се от злобен неприятел –
Чието име да е оправдание
За грешките на вожда-председател..

Напред със Тито, Сталин, Димитров,
Да побеждава всеки е готов.

5165.

„Дано умра с усмивка на уста!“
Човек могъл би да си пожелае,
Това едва ли ще смири смъртта,
Но е като предчувствие за рая.

Ти собствената смърт щом победиш
И щом успееш да ѝ се надсмееш,
На Бог би заприличал, току виж,
Мига най-важен за да завладееш.

Усмихнатата смърт не всява страх,
А страстите с успех успокоява,
Клиента си посипва с звезден прах
И част от Вечността му подарява.

Така се улесняват и задачите
Пред смесения хор на оплаквачите.

5166.

Зловещо недочакано очакване
Ме сполетя във този мой живот,
Но аз не мисля, че съм за оплакване -
Дочаках призрания хоровод.

Наред със мен на него са се хванали
Обичани и мразени лица,
Които в паметта ми са останали
И тях забравата не порица.

Сред тях не съществуват закъснения,
А Времето е спряло да боли,
Защото сред небесните селения
Мечтите няма кой да сподели.

И всеки плод на творческия труд
Замръзва сред космическия студ.

5167.

Предателството свойство е изглежда
На опознаващата се материя,
Съдбата важна служба му отрежда,
Макар да е обвито със мистерия.

Какво е то и как е породено?
(Телесно няма точно измерение)
Кому да служи е предназначено?
Ако е болест, има ли лечение?

Историята щедро го проучва,
Отделя му заслужено внимание,
Доказвайки, че нищо не се случва
Без неговото искрено старание.

Доказан е и друг съществен знак –
Че то е на геройството близък.

5168.

Болезнена любов понявга свързва
Народа с кръвожадните палачи
И без да се замисля той избързва
И ги зове отново за водачи.

Това с латински думи се обгражда,
За да звучи научно и мъгляво,
Но то, че робство непрестанно ражда,
Се вижда и отдясно, и отляво.

Сред този социален мазохизъм
Народите изпитват болка сладка,
Фашизъм ли е или комунизъм,
Не е далеч от всякаква догадка.

Но със течението на годините
Ще можем ли да видим и причините?

5169.

На вярата във Бога по етапите
Към Вечността напред и все напред
Особена е ролята на папите
И техния свещен авторитет.

Завидно силно им е постоянството
С което разпростират своята власт
Навсякъде, където християнството
Да се установи настъпва час.

И винаги са сред първопризнатите
Служители на правилния Бог,
А той им се отплаща чрез палатите,

В които те живеят с дух висок
Без да засягат болния въпрос,
Че гол и бос бе някога Христос.

5170.

У хората си зверското начало
Да позове и да го подчини
На своето могъщество изгряло,
За вожда знак е за победни дни.

За милосърдието няма вече
Укрития сред мразещия свят,
Проливай смело братска кръв, човече,
И ти ще бъдеш за герой признат.

Потомствата, добруващи тогава,
Ще ти стъкмят огромен монумент
И те ще грееш с непрестанна слава

Пред сития от правда парламент,
За да се помнят вечно времената,
Мирът когато раждал е войната.

5171.

Развихрят се кланета първокласни
Сред осветените от Бог земи,
Човекът там доказва, че не гасне
Страстта му към смъртта да се стерми.

Превръща той за часове страната
В огромен и безимен детски гроб,
Там кръв е заместител на водата
Във непрестанния зловещ потоп.

Отново навикът да се убива
Сразява немощната мирна длан
И всяка боязлива съпротива
Е опит от тълпите порицан.

Празнува се в съвременни условия
Поредно кърваво средновековие.

5172.

"Je vous détesterais moins si je vous méprisais moins." Rousseau към Voltaire.

Собствеността ни надари с крадците,
А те създадоха милионерите
С онези средства за печалба, скрити,
Които в книгите не ще намерите.

Там пише главно как с добра спестовност
И чрез орязването на закуските
Светът ще ви похвцали със готовност,
Че сред избраниците се допускате.

Ще заживеете със идеали
На мъдрия Русо между трактатите
И като него, сила насъбрали,
Децата си в приюта ще изпратите.

Свободен жребий! Имайте кураж!
Не ще ви преча. Изборът е ваш!

5173.

Балонът със баласт на паметта ми
Годините заплашват със пропадане,
Прокъсано е неговото знаме
От спомените, някога изстрадани.

Прочиствам си купа със имената,
Които често са със мен общували,
Изхвърлям ги, но съм спестил лицата,
Без имена са сякаш съществували.

Редовно сам със тях си събеседвам,
Ценя безименното им мълчание
И бавно с тях във Времето напредвам,
Споделяйки надежди и мечтания.

Това е зле за цялата страна –
Ченгетата боравят с имена.

5174.

България – петно неизтриваемо
На Глобуса вместо печат стои
И с поведение неуправляемо
Безгрижно вековете си брои.

Не може да се хвали със империи,
Които е успяла да роди,
Но тя империи с обширни прерии
Е съумявала да победи.

Дарявали са я със погребения
Веднъж ли, дваж ли или триж, не знам,
А също като с някакво знамение
Възкръсва и превръща се във храм.

Глупаци я командват с безчовечност,
Но тя ги приютява в своята Вечност.

5175.

Чета Историята наша славна,
А тя като Балкана е неравна
И страници откривам за възпяване,
Но повече на брой са за опяване.

Поради липса на герои свои
Най-често жертви служат за герои,
А аз намирам, че за малка нация
Това едва ли е фалшификация.

Как много храмове са разрушени
И хора клани в тях или душени
На гордата си смърт във надпреварата,
Единствено за да си пазят вярата!

Те с героичен подвиг не живяха,
Но в саможертвата герои бяха.

5176.

Пристигнаха от неизвестността
И с неизвестността известни бяха,
Когато по командните места
Да се ръкоположат те успяха.

А ние, както всеки прост народ,
Живеехме в окови, но с надежда,
Че се задава светъл период,
Към Свободата който ни отвежда.

Ограбваха ни шайките безспир
И лакомията им бе без мяра,
Но казвахме „добре, че има мир,

В мира е нашата заветна вяра”,
Макар да виждахме как час по час
Властта превръща се в престъпна власт.

5177.

„Лъжец” и „политик” са заменими
Като слова, еднакви по значение,
Но оптимистите неизлечими
Не са съгласни със това твърдение.

Лъжците-политици са на почит,
По всевъзможни начини прославяни,
За пример на младежите ги сочат
И във колежите са преподавани.

Лъжите им са явни, откровени
И нещо много важно – са приветствани
Навред по политическите сцени
От хора, за държавата ответствени.

А постепенно, от годините пречистени,
Те даже често се превръщат в истини.

5178.

Човек е пълен с противоречивост,
С която не успява да се справя,
Прикрива я зад светската учтивост,
Но тя съвсем не е защита здрава.

Подай му свобода, и той я губи
При първата отдала се възможност,
Какво да мрази и какво да люби,
Му повелява щедрата безбожност.

Бои се от войната, а воюва,
Не иска да убива, а убива,
Когато на безумен бяс робува
И със потоци братска кръв пролива.

А по съвет, от дявола му даден,
Твърди: „По образ Божи съм създаден!”

5179.

Бе мутризацията образцова,
Проведена без план, като по план,
В страна, приела тази форма нова,
За дар, от Бога лично ниспослан.

При мутрите квитанция не трябва,
Гаранция е милият живот,
А мутрата, когато ни ограбва,
Свидетелят е целият народ.

Червените партийни секретари
Във мутри се превърнаха завчас,
За да поемат тежките товари
На новозародилата се власт.

Тя смята себе си за безупречна
И силно се надява да е вечна.

5180.

Във славната поема „Илиада”
За Свобода не става реч ни раз
И истината от това не страда,
Не Свобода са търсили, а власт.

Сражавал се е всеки във войните
За правото кому да бъде роб
И сам да има роби, придобити
Край някой, в кръв обагрен, вражи гроб.

Слепецът Омир ясно е съзирал,
Че още рано е за Свобода,
Когато словесата е подбирал
На хекзаметрите си във реда.

Кой отговорността ще възприеме
Да каже: „Прав е и в сегашно време?”

5181.

От човекоподобни зверове
Сънувах, че родината ми страда,
Напразно за човечност тя зове -
Предлага ѝ се ада за награда.

Могъщи източници на лъжи
Облъчват гражданина всекичасно,
Така да вярва той ще продължи
Робуването, че е безопасно.

В просторите на шумна пустота
Гласът народен непрестанно чезне,
А вместо него воят на властта
Навява ужас в нощите беззвездни.

Събуждам се и гледам – яснота!
Сънят съвпада с действителността.

5182.

Че човекоподобните прасета
Играят важна роля на света,
Е истина, отдавна възприета,
По всичките етажи на властта.

Те управляват ни авторитетно
Във кочината с име „Райски кът”,
Крадат, каквото падне безотчетно,
Авторитетно после да грухтят.

Човек да бъде умен е опасно,
На умния дай патки да пасе.
А в политиката е най-прекрасно
Да носиш знак „Заслужило прасе”.

Мнозина носят. Още по-изгодно
Е званието ти да е „Народно”.

5183.

Шараните отказват да четат
Никулденските вестници, защото
Показват хора как без срам ядат
Плътта им в утвърждение на Злото.

Настъпил е върховният момент
Шарани да се жертват за шарани,
Когато цял народ по регламент
Решил е със шарани да се храни.

Невръстните шарани в своя дом
Остават със надежда да успеят
Да се спасят от пълния разгром,
Като до възраст зряла доживеят.

И на Никулден в малките креватчета
Тешат се с филми за човекоядчета.

5184.

Пушачите – отряд самоубийци,
Си смучат в упоение смъртта,
А тя невидимите кръвопийци
Им разпределя трайно във плътта.

На никотина пагубните мрежи
Обхващат мозък, бял и черен дроб
И дяволът в тефтера си бележи
Остават ли им много дни до гроб.

Тук включва се и цялата държава,
Цигарите облепя с бандерол,
Печалбата ѝ за да продължава
Без да дели по възраст, ръст и пол.

Дори с находчивост неподозирана
Смъртта е щедро ароматизирана.

5185.

С възможното сразихме невъзможното
И този свят придвижи се напред,
Във просто се превърна бавно сложното -
Върви ни, като по масло и мед.

Успяхме да се справим със животните,
От тях опитомихме важна част,
Останалите, главно безработните,
Във зоопарка са под наша власт.

В сраженията тежки със природата
Победите ни се редят безспир
И нивга не пропускаме изгодата
Със нея да не сме във траен мир.

Свободни сме – французи, немци, руси,
Без пречка да се трепем помежду си.

5186.

Дали в народните възпоминания
За истината ще настъпи ден? -
Кланетата наричаме въстания
И подвиг в саможертва осветен.

На месеците свои те са кръстени,
Априлско, септемврийско, все под строй
Из календарите, от скръб задръстени,
В които кръв струи като порой.

За нас единствено е тя наградата,
Защото на съдбата злият зар
Не оцени на жертвите грамадата -
Не се превърна Хлътев в Боливар.

В какво ли все пак сме непобедими?
Страдание е неговото име.

5187.

Несправедливостта цени невинните
И много рядко се разделя с тях
През дните, месеците и годините
На техния живот без срам и грях.

Тя им доставя нужните страдания
С лъжата без начало и без край,
Че те съдържат всички основания
За пропуск във измисления рай.

Минават кротко през света, безимени
Със пример светъл, но несподелен,
Със много нямаване и малко имане,
Безоблачни като задгробен ден.

Но те са част от нашата култура
И пълнят детската литература.

5188.

За мириса е нужен нос,
За вярата – Исус Христос,

За ракиджиите ракия,
А за министрите балтия,

За всеки мухльо тъп и прост
Потребен е държавен пост,

За да се учи как държава
Без много ум се управлява

И че да стане президент,
Сега е подходящ момент,

Когато бръснат ни народа
Без пяна по последна мода

И всичко хубаво създадено
Обрано е и разпродадено.

5189.

Добре залостени между кориците,
Не спят литературните герои
В книгохранилицата по лавиците,
Очаквайки читателите свои.

Те са носители на добродетели,
Велики, недостъпни и сияйни,
Които хора мъдри са се сетили
Да надарят с черти необичайни.

В животеца ни са неизползваеми,
Пороците са тук на вечна смяна,
На тях заплащаме огромни наеми,
А всичко друго стене под забрана.

Но книгите са с роля всепризната,
Да пазят гена на човешината.

5190.

Един закон, когато не се спазва,
Дали е важно колко е правдив?
Такива много пази в своята пазва
Народът наш велик и справедлив.

Съдилищата ни са подредени
Във списъка с пазарните цени,
Законите където прикачени,
Срещу пари вещаят светли дни.

И с конституции сме се снабдили,
Които често сменяме без страх -
Познавам старци, опит придобили,

В живота си с по четири от тях
И в беззаконието ни сегашно
Не виждат абсолютно нищо страшно.

5191.

Между човек и австралопитек
Е разположен вечният зевзек,
Когото Бог навремето целуна
Да е човел с характер на маймуна.

Зевзекът подиграва всички нас,
Но главно този, който е на власт
Към него той не жали своите сили,
За да го стресне, като го ужили.

Ответът на водача всемогъщ
Е неизменно все един и същ –
Той, ползвайки съда и прокурора,
Зевзеците натиква във затвора.

Но остроумието им остава
И даже често вожда надживява.

5192.

Умрелите са повече от живите,
Участват ли във избори – печелят,
Признавани са днес за справедливи те
И своята власт със живите споделят.

Не могат да ги разпознават урните,
Когато ги по списък преброяват
И с тяхна помощ даже и най-бурните
Проблеми на страната се решават.

Но те запазват гордото мълчание
И за правата си не протестират
Във случай, че без всяко колебание

Мерзавци в тях убежище намират
Под предлог, че със тяхното участие
Нараства общото народовластие.

5193.

В Политбюро разгледоха творбите,
Там вражески следи откриха скрити,

И с възмущението си порядъчно
Нарекоха изкуството упадъчно.

Безмислицата тази очевидна
Превърна се в класация обидна

И сграбчи ли те в своите обятия,
Готви се за последващо разпятие

И за завършек на живота сладък...
Ти вече си превърнат във отпадък,

По който във задружен вой критиците
Отровата си пробват на езиците,

А Партията с правда ни дарява,
Когато даже смело съгрешава.

5194.

Изкуственият интелект приижда
Със силата на придошла река
И нов ред в близко бъдеще предвижда
В услуга на могъщия ЦеКа.

Той Партията ни ще излекува
От пристъпите зли на глупостта,
Застоя на ума ще развълнува
И ще посее правда сред властта.

Човекът е сподавен и отчаян
От своя син незаконороден,
По неговия лик е той изваян,
Но без да бъде негов подчинен.

За първи път след власт многогодишна
Персоната си чувства за излишна.

5195.

Предателството му като отнеха,
Поп Кръстьо се превърна в сянка бледа,
С невинност го дариха за утеха,
С невинност – да, но не и със победа.

Като предател бе със лик безсмъртен,
Делеше с Левски неговата слава,
Сега, от паметника му откъртен,
Едничка неизвестност заслужава.

Чрез тъмна неизвестност е наказан
И с нея нейде в рая ще пропадне,
От ангели навярно ще е пазен
Пред журналистите, за клюки жадни.

И там ще го измъчва гняв безплоден.
Че всъщност за предател е негоден.

∴
5196.

Най-после във обществения замък
Добиха с много труд необходимия
За чудесата философски камък
На политическата ни алхимия.

В подполието на живота скрита,
В миг алчността в идейност преобърнаха,
Със честно родолюбие пропита
И в паметник огромен я превърнаха.

Пред него враговете се заклеха
Навеки да са искрени побратими
И всичките потребни мерки взеха
В общ влог да са грабежите препратени,

Отхвърлиха мита пред своята челят,
Че остри камъни брашно не мелят.

5197.

Не ме смуцава, че рояк мръсници
Се величат във властта тържествено,
Опазвани от армия войници,
А че това се смята за естествено.

Неправдата отдавна повсеместно
На никого не прави впечатление,
Навред е победила всичко честно
И го държи в престъпно подчинение.

Поставя най-надеждни свои хора
Начело в робство или в демокрация,
Изтребва Свободата без умора
И лесно завладява всяка нация.

От сън когато сътрин се събудим,
За нас остава само да се чудим.

5198.

При комунизма опознахме себе си,
Узнахме, че за продан е честта,
Когато в политическите ребуси
Загадки трябва да решава тя.

Със ведра непреклонност се гордеехме,
Дордето впримчиха ни във капан
И ужасени след това немеехме
Под меча, над главите ни прострян.

Едни продадоха се на безценица,
А други случиха добра цена,
Но с нявгашния дух на опълченеца
Не почнаха с неправдата война.

Сега, след случилата се обнова,
Страната за единство е готова.

5199.

Асансьорът на Промяната: Апартаментът на Лорер с частен асансьор като на Цветанов („Епицентър”15.01.2024)

Министрите работят с много хора,
Народа си обичат, няма спор,
За него трудят се до преумора,
Но вкъщи имат личен асансьор.

Той техния подем символизира
Към висини из мрачни низини
На суетата земна в панаира,
Където алчност без предел кълни.

Полека ще изтичат времената
Министъра с миннстър ще сменят,
Ще чезне на делата им следата,

Но глупостта им няма да простят
И дълго ще се носи из простора,
У нас че има култ към асансьора.